

Dok nas smrt ne razdvoji

Trčimo što brže možemo, po zadnji put osjećamo vjetar u kosi. Spotičemo se na granje; odjeću nam paraju one koje su još ostale na drvima ove jeseni. Prazne boce puštamo da padnu na suhu travu, ostavljamo ih iza sebe trčeći dalje, znajući da će uskoro biti komadići stakla.

Smijemo se, kroz suze; plaćemo, kroz smijeh; i suznih očiju gledamo u duše koje smo voljele, zaklele se da ćemo ih voljeti dok ih smrt ne razdvoji. Prstima prolazimo po mekoj koži, obrazima koje smo ljubile, i usnama koje ljubimo kada možemo uhvatiti dovoljno zraka.

Lakše je prihvatiti, pobjeći, ne gledati iza sebe; lakše je ostaviti ljude da umru bez nazočnog, ne gledati vlastitu budućnost. No za nju – za nju sve. Njoj se vrijedi diviti do zadnjeg trenutka, u očima tražiti nadu i utjehu, vidjeti tugu zbog onoga što nam je sudbina naredila da mora biti, sreću jer smo se susrele žive, jer smo rođene i jer živimo u istom razdoblju, jer nas je vrijeme spojilo, bez obzira što će nas sada izbrisati.

Ljubile smo se znajući da nikoga nećemo uznemiriti. Ovdje nikoga nećemo čuti kako žali za raspadnutim, plače za životom i urla za voljenim. Tu smo samo mi.

Zadnje mjesto na kojem sam bila, a da ga nikada neću napustiti, bilo je u njezinim rukama. Usne sam joj napustila onako kako napuštaju oni koji se opraštaju do sljedećeg puta, koji kažu do viđenja umjesto zbogom.

Zbog nje, umjesto eksploziva koji će raznijeti grad, vidjela sam vatromet; pepeo je bio kao prvi snijeg. Sve oko nas je nestalo, a nestale smo i mi. Ne možemo voljeti zauvijek, ali možemo umrijeti znajući da nas ni smrt ne može razdvojiti.

Lars

As The World Caves In, Matt Maltese